

mellem Udenrigsministeriet og Ombudsmanden, og det er det problem, som dette lovforslag tager højde for på en rigtig, fornuftig og naturlig måde.

Bjørn Elmquist (RV):

Blot for i fredsommelighed at korrigere fru Margrete Auken. Der er ikke tale om, at Udenrigsministeriet nu siger, de vil overholde loven. Næ, det, det handler om her, er, at Udenrigsministeriet foreslår at ændre loven, så den bliver klargjort, og det vil et meget stort flertal i Folketinget nu tilslutte sig, og så bliver loven en anden.

Jeg synes også, vi skal huske, hvad udgangspunktet var, som jeg sagde i mit første indlæg: en diskussion om Ombudsmandens vurdering, om man skulle tage alvorligt, hvad der kom af udsagn fra Ombudsmanden. Det kom i en periode, hvor der også fra anden side var noget pres på ombudsmandsinstitutionen, hvor der var en vis hovedrysten nogle steder, og man sagde næ, vi skal ikke følge, hvad Ombudsmanden siger, der var kritik af ham. Og i den situation blev det her fra Udenrigsministeriets side taget alvorligt, hvad der var af kritik fra Ombudsmandens side, og så foreslår man at ændre loven.

Lad mig til slut kvittere for, at fru Margrete Auken dog i sit indlæg medgav, at der var sket en bevægelse og en imødekommelse.

Margrete Auken (SF):

Jeg er ikke enig i, at man kan sige, at ambassaderne bare er en del af en enhed. Hvis vi går til f.eks. Miljøministeriet, så er der en stribe institutioner dér, som er lige så tæt på ministeren, som ambassaderne er på udenrigsministeren, og som alligevel klart defineres ovre i Justitsministeriets lovkontor som værende selvstændige i forhold til ministeriet, og derfor er korrespondancen imellem ministeriet og disse institutioner omfattet af offentlighedsloven.

Det er faktisk en ganske, ganske restriktiv bestemmelse, som Justitsministeriet har fastlagt om, hvad der er selvstændige institutioner, og det er jo så også karakteristisk, at det ikke er hørings svar fra Justitsministeriet, vi har fået. Det kan man så overveje, for det er et af de få steder, hvor jeg faktisk har lidt tillid til Justitsministeriet, for man har så ikke spurgt dem, men været henne og grave en professor op et sted, som altså ikke kendte offentlighedsloven bedre, end at han kunne sige, at det var en afve-

jet lov, der handlede om både åbenhed og lukkethed, og det gør den jo ikke.

Og jeg vil så sige, at det er på den baggrund, at jeg synes, det er beskæmmende, at vi nu gør det – ikke for at skabe klarhed og enhed, for hvis man brugte det samme princip i en række andre ministerier, så ville vi få lukket endnu mere. Det kan man selvfølgelig frygte, for det er jo også praktisk af hensyn til den interne beslutningsproces, at folk ikke sådan kan gå og stikke næsen i ministerens sager, men det er præcis det, offentlighedsloven skal sikre at man kan: stikke næsen i ministrenes sager, og derfor er det altså ærgerligt, at vi nu er havnet her.

Jeg er i øvrigt ikke enig i, at man har været lydør over for Ombudsmanden. Tværtimod. Det er så det. Men jeg vil sige, at alt sammen var til at leve med, hvis ikke det var en del af en tendens, og det er altså sagt til fru Dorte Bennedsen, som var overrasket over, at jeg kom så vidt omkring. Jeg kom vidt omkring, fordi Socialdemokratiet i øjeblikket kommer vidt omkring med at lukke.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 98 stemmer (S, V, KF, RV, FP, CD og DF) mod 15 (SF og EL).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Tredje behandling af lovforslag nr. L 140: Forslag til lov om tillægsbevilling for finansåret 1996.

Af finansministeren (Mogens Lykketoft). (Fremsat 6/2 97. Første behandling 21/2 97. Betænkning 2/4 97. Anden behandling 22/4 97).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.